

Tankar, vid et barns,
Elias Forsmans död, som
timade, på Laihela
prästegård...

1700-1829 81 Cbza 1784 Forsman

National Library
of Sweden

Tankar,
 Vid
 ET BARNS,
ELIAS FORSMANS
 Död,

Som timade, på Laihela Prästegård, den 14 Martii
 1784, klockan 4 om morgon, i en ålder
 af 6 år och 3 månader.

Exul eram, requiesque mihi non fama petita est.
 OVIDIUS.

AF

---S-----S

WASA, tryckt af GEORG WILHELM LONDICER.

SLUT dig mit öga til! — En syn, dig eljest sårar;
En syn, som dödens våld, på banen för dig bragt:
Men nej — du öppnas bör, du öppnas bör af tårar;
Då du et ålskadt Barn, här ser på bären lagt.

Min Gud! hvad har Han gjordt? då Du Hans lefnad sluter,
I barnslig menlösbet, i oskuld gick Hans dag;
Du dock, i detta bröst, nu dödens galla gjuter
Och blomman faller här, för dödens grymma slag.

O! död! som djerf och grym, som mordisk i din ifver;
Din breda lia för, och alla lif förstör;
Se här — en ålskad Son, från Modrens bröst du rifver,
Föräldrars glada hopp och fågnad du förgör.

Männ' ej, din grymma hand, bordt detta lifvet spara?
Kanske, et Skägtes vål, med detta Barnet dör —
Kanske, Han ligger där, som bordt i verlden vara; —
At visa, huru man i verlden lefva bör. —

Men

Men dock — O! Gudars Gud, jag vördar Dina lagar,
Din vishet, och Din nåd, i alt man skåda får;
I grafvens mörka hem, Du ändar allas dagar,
Hvad männ'skja är, skal dö; den lagen evigt står.

Quäf — då min själ den suck, som ur dit inre bryter!
Stäng plågan och din sorg, uti et tåligt bröst! —
Ty Gud, för Medlarns skuld, nu Barnets plågor byter
I evig bårlighet; i evig frögd och tröst.

Ja — Gud! Han var Dig kär, jag det nu nog samt finner,
Ty tog Du Honom ock, från lifvets smårter bårtt,
Uti sin blomstrings tid, Han redan målet hinner,
Hans bane ändad är; den salig var och kårt.

Såf sött, då fälla Barn! Dig ingen plåga tvingar,
Hos Gud, hos Gudars Gud, för Christi skuld Du bor,
Din frålsta själ har flytt, på Zeraphimers vingar —
Ach! hvad Dit lif är gladt! ach! hvad Din frögd är stor. —

